

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1799

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ➔ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ➔ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ➔ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ➔ *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ➔ *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

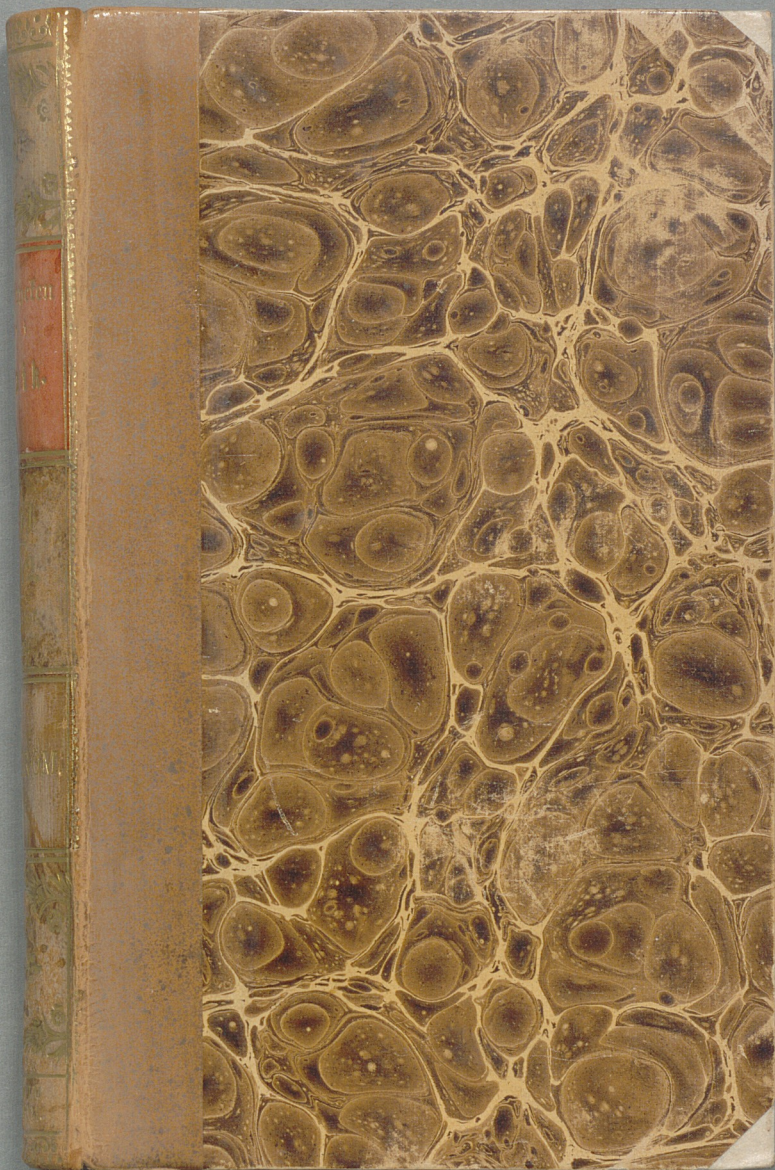
- ➔ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

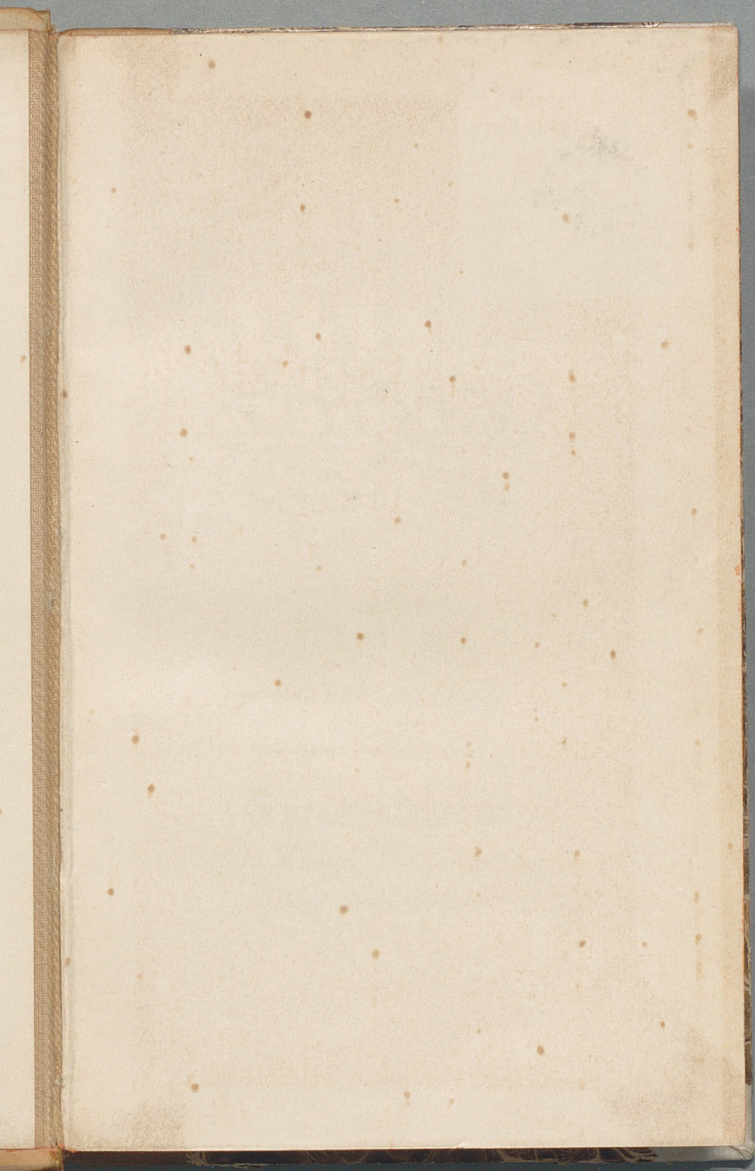
- ➔ <http://search.books2ebooks.eu/>

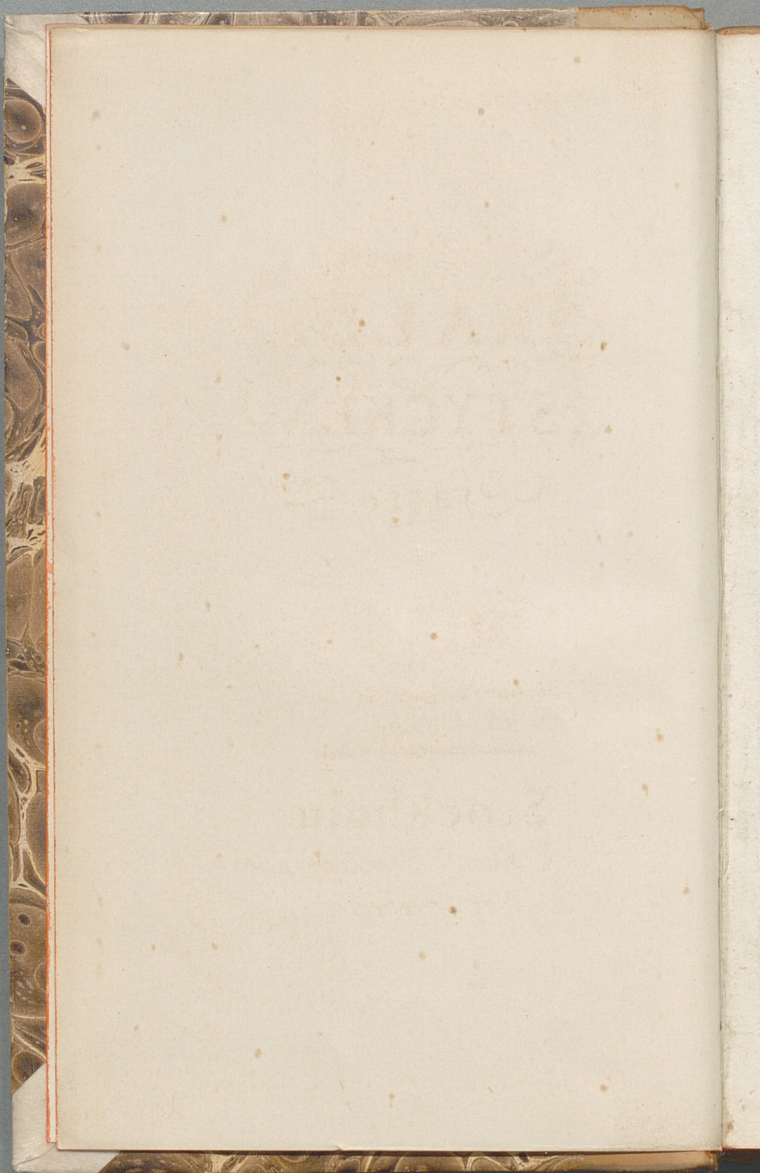


Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Mus.
S. 1. r. 34
Sands

Ex. A.





SKALDE
STYCKEN

afatte

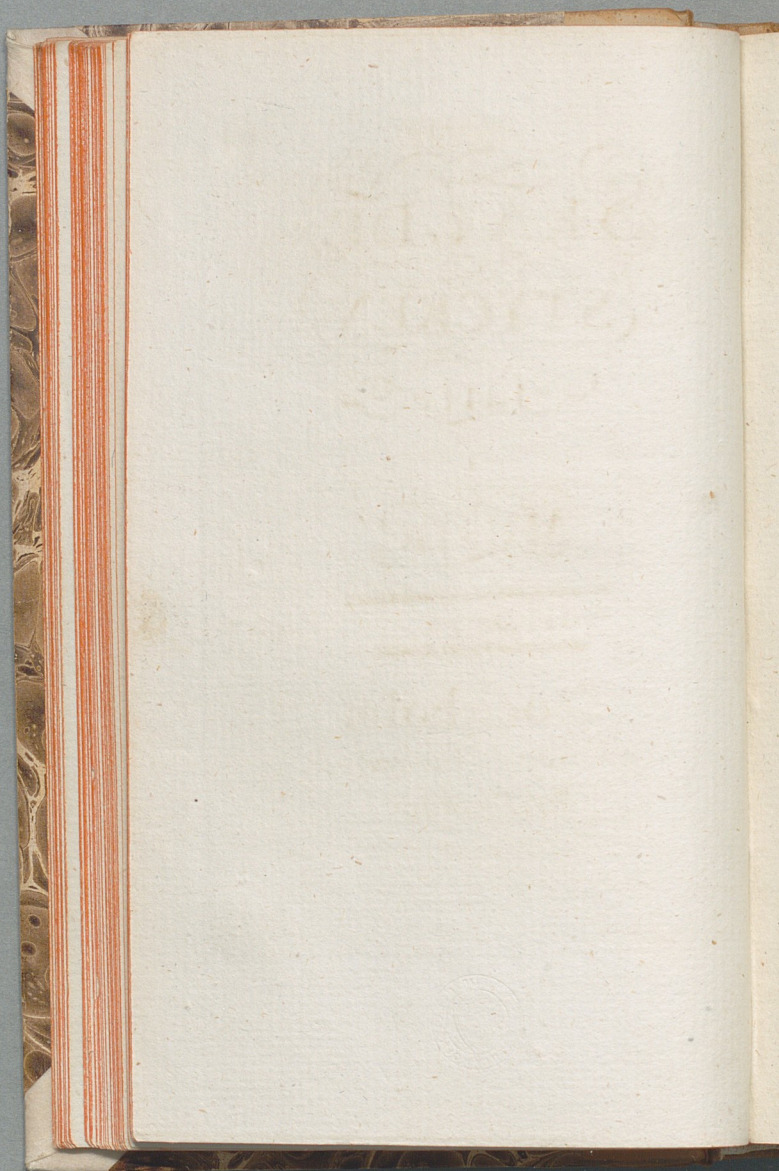
i

MUSIK

VIIIDelen.

Stockholm

*och Kongl. Privilegerade
Not Tryckeriet.*



ENKANS VISA.

Ensam i min lilla koja
 Lefver jag förnöjd ändå,
 Fast omkring min spinnrock stoja
 Många faderlösa små;
 Fast än faderlösa små
 Rundt omkring min spinnrock stoja,
 Är mitt hjerta lugnt ändå.

Han som vakar för oss alla,
 Han de faderlösas far;
 Änglaskaran skall befalla
 Att beskydda deras dar:
 Att beskydda deras dar
 Skall han änglarne befalla
 Han de faderlösas far.

Denna ljufva tanken tröstar:
Ockfå jag har varit fäll!
Hon bekymret öfvertröstar
Mången ledsam vinterqväll.
Mången ledsam vinterqväll,
Denna ljufva tanken tröstar:
Ockfå jag har varit fäll!

Och vi råka än hvarandra
I ett fällt och okänt land:
Der de ömma makar vandra
Ouplösligt, hand i hand:
Ouplösligt, hand i hand,
Skola ömma makar vandra
På odödlighetens strand.

EN SUCK FRÅN ALTARET.

Du hvats blod för mensklighetén runnit,
Se defs tårar rinnande för dig!
Du som millioners dyrkan vunnit.
O förfmå dock ej en suck af mig!

Ockfå jag har offrat, åt ditt minne,
Känslans förtfling i min ålders Vår;
Ockfå jag, fast vintrens dag är inne,
Skall dig offra mången känslig tår.

Dock du fordrar icke lof och tårar,
Nej du äskar våra dygder blott:
Ack! de gråta, svärmeriets dårar,
Som förneka dig med sina brott!

Du som gaf förlåtelse åt alla,
 Bad för dina bödlars samvetsro,
 O förlåt de staplande som falla;
 O förlåt en ynglings svaga tro!

O förlåt mig tviflets mörka stunder,
 O förlåt en flygtig ungdomstid,
 Då jag sökte Religionens grunder
 Och förgat att vara klok dervid.

Men förgat jag hennes helga lagar,
 Blef jag döf för deras ömma röst,
 Hölje åskmoln mina sommarkvar,
 Härje stormen skörden af min höst.

Dig den störste Man, som jorden burit,
 Dig, vid Altaret, jag svär igen,
 Samma ed, mitt hjerta fordom svurit;
 O, men lät mig bättre hålla den!

Lät mig aldrig utan känsla läsa
 Hvad du lidit — lidit ock för mig;
 Lät min harm för dina bödlar gå
 Och min kärlek låga opp för dig.

Och

5

Och lät den mitt hjerta ömt beveka
Att bli evigt trogen ditt befäl,
Att ej brottfligt med en fanning leka
Som är helig för mitt släktes väl.

Sköna fackla, tänd af himlaljuset,
Ädla, dyrkansvärda Religion!
Lyft af dig, den dygdige från gruset
Skådar hänryckt opp till Skaparns thron.

Lys mig, lys mig genom lifvets öken
Till ödödlighetens ljusa strand;
Vis en skymt, i sista nattens töcken,
Utaf himladagens morgonrand.

DEN HÖGTIDLIGA FÖRLOFNINGEN.

Nattens stjernor uppå fästet glimma,
Månan lyser skön och känslöfull.
Emma går att helga denna timma
Åt en evigt saknad faders mull.

Lutad mot den kalla marmorstenen,
Hon det forgfna hjertats vällust njöt,
Döden själf, förvirrad utaf scenen,
Några blodbestänkta tårar göt.

Unga Selim delte hennes öden:
Ockfå han i sina unga dar
Såg den grymma känslolösa döden
Rycka bort en öm och älskad far.

Ockfå

Ockfå han befökte kyrkogården,
 Vågrande åt ögat mången blund,
 För at där, på dystra minnesvården
 Skänka hjertat mången dyrbar stund.

Länge närde han en ädel låga,
 Tänd af Emma, i et känsligt bröst,
 Men han yppar ej sin tyfta plåga,
 Rädd att mista hoppets enda tröst.

Dock hvad dröjer du att dig förklara,
 Sammandrag ej molnet, ömma vän;
 Skynda att ditt hjerta uppenbara,
 Medan hennes hjerta brinner än.

Selim skyndar till den sköna Emma,
 Fattar hennes tårbestänkta hand,
 Tolkar med en svag och darrig flämma
 Känslans outsläckeliga brand.

Emma! Emma! du en far begråter,
 O begråt ock snart ett annat namn:
 Som kanske du ville kalla åter
 Någon aftonstund ur grafvens famn.

Emma! Emma! ögat föll i talet,
 Och det har så vackert uttryck det;
 Känslans låga — och det ömma qvalet,
 Ögat, ögat kan beskrifva det.

Är då döden blott den lön, han söker?
 Frågar Emma, fattande hans hand:

O så vet, att han mitt hopp föröker
 Att få råka honom i ett annat land.

O förstår jag dig, min ömma Emma?
 Frågade den rörde ynglingen.

O förstår jag dig, min ömma Emma?
 Frågar han förvirrad om igen.

"Du förstår mig" — och den öma handen
 Tydde hennes tänkesätt så väl:

"Du förstår mig" — och den öma branden
 Flög elektrisk uti gossens själ.

Nå så vittna, höge Himlafader
 Och du Far, som uti stoftet göms,
 Vittnen, vittnen Himlens myriader!
 Om i verlden denna stunden glöms.

Och

Och de svuro trohet åt hvarandra
 Där vid grafvens nattbetäckta rand;
 Och de gingo sen att tjuste vandra,
 Genom lifvets bana hand i hand,

Ofta, ofta från det lugna tjället
 De till kyrkogården skynda sig.

Emma! Emma! mins du detta stället?
 O min Selim! kan jag glömma dig.

* * *
 Han som teknar dessa matta dragen,
 Söker likfom Selim någon vän;
 Gäckad nog i verlden och bedragen,
 Han bland grafvar gått at söka den.

O min Emma! knytom våra öden!
 Jag befvär dig vid din faders mull!
 Och jag svär att älska dig i döden,
 O jag svär det — vid min faders mull.

TILL FÖRSONLIGHETEN.

Vid årets slut.

Försonlighet! med rodnande förvirring
Den sena ångren för ditt tempel står.
Med bäfvan dröjd, begråtande sin irring
Hon samlar mod, och till ditt altär går.

I skottet fänkt hon lyfter sina händer,
Med nedböjdt hufvud, blyg att se på dig.
Den böneblick, som hon emot dig fänder
I hennes barm med tårar gömmer sig.

Med hämmad röst hon suckar om försoning:
Rädd att du hör, hvad hon tors tänka blott.
Hon ber för Friden, ej — för sin förskoning,
Och ej sitt straff hon förjer, men sitt brott.

Med

Med noggran tro hon samlat i sitt sköte
 De vuxna skulder af det gamle år.
 Ach! tag dem, göm dem, från det nyas möte,
 Bakom din skydd, hvar räknad med en tår,

Försonlighet! att trösta menkligheten
 Dig himlen fände i en brottslig värld:
 Den svagheten är Mor åt Blygsamheten,
 Som sjelfva Dygden gör mer älskansvärd.

Ach! rätta opp den bedjande, — och skaka
 Från hennes mantel stoftet, med din hand;
 Och, kring din thron, bind sen, så bror som
 Medborgare som menckja, med ett band,

§. NYÅRS.

NYÅRSSÅNG.

Jag såg en syn:
 Jag såg det Nya året,
 Som kom i skyn
 Med silfverrim i håret.
 Snart skall du se mig med en krans
 (Sad' det och nöp mig i kinden)
 Vinka er alla ut till dans
 Under den doftande linden.

Snart Flitens hand
 I hyddan här, som glimmar
 Af spifens brand, —
 Kör bort de mörka timmar.
 Må bakom fönfret vintern gny,
 Snöfmålet hvimla derute:
 Inn till vår ömma mor vi fly
 Midt i vår ring henne slute.

Och

Och dansa få
 Det Nya år till möte,
 På hoppets tå,
 Med kärleks öppna sköte.
 Svängde Försynen få ikring
 Hela vår cirkel i tiden:
 Skön såsom Elfvers midnattsring,
 Rundt om en Majblomma vriden!

Min Mor! jag sett
 I drömmens troll-lanterna,
 Hvad dig beredt
 I år din blida stjerna:
 Blommande helga, landtlig ro,
 Hoppande fröjd vid din sida,
 Glädje af barn, af vänner tro,
 Sorg blott för andra som lida.

Glad sväfve du,
 Som månan ibland stjernor,
 Länga ännu
 Bland dina unga tärnor!

Trygg

Trygg af din dygd i fridens tjäll
Der dig Behagen bekränsa:
Mer än en Drottning känn dig fäll,
När dina barn dig omdanfa.

6.

GOSSEN OCH LEKSAKERNE.

En liten pilt jag bygga såg
 Et skepp af flarn med flagg och tåg;
 Ach hvad det fröjdade den lilla!
 Kom så en högvis trumpen man,
 Och skepp och flagg en dårskap fann;
 Beviste det, — all fröjd försvann;
 Ach hvad den vife gjorde illa!

Till nya nöjen 'gossen lopp —
 I skålen fåpan löstes opp,
 Och bubblan flög så präktigt skiftad;
 Den vife skrek: hvad uselhet!
 Se bilden af din dödlighet!
 Och bubblan fönk, och gossen gret:
 Hvi blef hans glädje så förgiftad?

J Öfver.

J Öfverkloke i vår verld!
Hur liten tack det nit är värd,
Att fanningsglaset för ofs hålla;
Att gillra med förnuftets garn. —
O! lemnen ofs — vi äro barn,
Och våra lekverk och vårt flarn
Lät ofs i ofördt lugn behålla!

MINNET OCH HOPPET.

Sång.

Lifvets vifsa mål är döden:

Vägen genom öknar bär,

Men millioner likar der

Dela med oss samma öden:

Och i skuggan af oliver

Tvenne källor runnit opp;

Forntids minne, Framtids hopp,

Hvilkas bölja styrka gifver.

Minnet skänker oskuld åter

Åt den rörda Ynglingen:

Paradiset öppnas än,

Ingen bitter tår han gråter;

Hoppet låter honom smaka

Lyckan af en stundad tid:

Stadgad dygd, och samvets frid,

Egen hydda, och en maka.

B

Minnet

Minnet lifvar Mannens nöjen:

Han blir yngling, än en gång,
Delar glädjens fria fång,
Delar skämtets yra löjen;
Hoppet låter honom skörda
Frukten uti lifvets höft,
Skörda ära, skörda tröst
Af de barn, som honom vörda,

Minnet af förflutna tider

Tröstar Gubbens gamla år,
Skuggar än hans silfverhår,
Rodnad än på kinden sprider:
Hoppet vid hans dödsbädd vakar,
Öpnar dagens förlåt än,
Öpnar sjelfva himmelen,
Då han bojan från sig skakar.

Bröder! kommen att mig följa

Till de glada källors rand:
Öfom blott med varsam hand,
Grumlom icke deras bölja.

Mätta

Mätte minnet återgifva

Endast fordna dygders lott;

Till att göra mera godt

Hoppet våra krafter lifva.

EN BLICK PÅ GRAFVEN.

Snart skola mina år förflyta,
Som droppar uti Tidens haf;
Snart tunga stormar ödligt ryta
Och gräset vifsna kring min graf.

Snart döden skall det öga fluta
Som länge sorgens tårar göt;
Snart skall mitt stoft sin hvila njuta
Och frid i jordens lugna sköt.

Men i den stund, då dödens smärta
Mig omger med sin ryslighet,
O! då gör känbar för mitt hjerta
Allfader! din barmhertighet.

När

När rösten, skälfvande och bruten,
 Åkallar Skapare! Ditt namn —
 O, fräck mot mig, i dödsminuten,
 Din hulda faderliga famn!

TIGGAREN.

Yngling! du som danfar mig förbi
 Hand i hand med Nöjet och Behagen,
 Skynda långsamt — kanske träffas vi,
 Ner i Grafven innan Morgondagen.

Flicka! du som i din skira gaze
 Har så brottom fram till granna Balen;
 Skynda långsamt — Döden i en glace
 Lurar kanske på Dig, der i Salen.

Vänta lite Ers Högvördighet!
 Pligten utaf Edra hvita kragar
 Är, mot Nödens barn, Barmhertighet,
 Och mischkunskap mot toma magar.

Nädig Herre! med krachanen där
 Bed er kusk, för Guds skull, lite hålla:
 Jag ju inte mer af Er begär,
 Än att få mitt enda ben behålla.

Unga

Unga granna Hjelte! — äfven jag
 Spillt mitt blod för Kung och Fosterlande:
 Jag fick får som fvida än i dag,
 Er gaf lyckan Graderna och Bandet.

O, jag fryser! o, jag hungrar så!
 Fins då ej ett enda menckligt hjerta?
 Skall jag tröftlös hela dagen gå?
 Gråta natten bort i ofedd smärta?
 O! hur länge skall jag släpa mig
 Genom Verlden, stödd på Tiggartafven?
 Uppå denna törnbeväxta stig
 Ack, hvad vägen är mig lång till Grafven!

TILL DE HEMMAVARANDE.

Elegie.

Lyckliga ni Systrar! som i skygden
 Af er faders koja sittat än;
 Och som Dygdens Gratier kring Dygden,
 Dansen kring er mor, som är er vän;
 Der de små, emellan er i ringen,
 Som cheruber svänga sig ikring:
 Och på hela jorden, dansar ingen
 Gladare, ofkyldigare ring!

Arme jag! hur ofta jag med tårar
 Ser tillbaka på min barndoms stig:
 Harmsen åt det irrblofs, som mig dårar
 Långt i världen bland begärens krig.

Trött

Trött af flården, drömmer vid min lyra
 Jag mig hem: och ser, fördold i vrån,
 Hur J stannen midt i lekens yra,
 Saknen mig, och bort att gråta gån.

Mången blomma på vår fyskonstängel
 Knoppats ut, sen jag blef ryckt från er:
 "Mamma! frågar der en liten ängel:
 Hvar är då den bror, som ingen ser?"—

"Jo, jag mins, hur långt, långt bakom
 kullen
 Han för ner, och aldrig kom igen:"
 Svarar du, som gret med mig i tullen,
 Och sprang efter mig till grinden än.

Detta är vårt öde, goda tärnor!
 Som små foglar spridas vi ikring.
 Men vi råkas väl igen bland stjernor:
 Der skall ingen saknas i vår ring.

Snart törhända (så det vill mig ana)
 Far jag dit, der ingen skref ifrån.
 Gråt då inte länge, goda *Mana*:
 Och du *Senna*, och du *Gullrion*!

Vären heftar: gån till dansen åter;
 Och du jollrare, som rörs att se,
 Huru syskonen, hur mamma gräter:
 Narra dem, att midt i forgen le.

Men en gång, i någon ängslig timma,
 Vid min rönn J fästen er, och sen
 Aftonstjernan på det fönster glimma,
 Der jag ofta tyft besåg des sken:

Knäpp då, *Mana*, ömt uppå din *Zittra*;
Senna! sjung af dina qvädens tal
 Någon hjertlig sång; och sakta qvittra
 Efter dem, du *Nordens näktergal*:*)

Du

*) Rödskjerten.

Du som anar om dens död som lider,
 Med så ljuflig klagan; du som fatt
 På vår flaggstångs spets i många tider,
 Och sjöng bort för mig så mången natt.

Lyfsnen sen: och för min hamn ej rädens,
 Som i vinden susar er förbi. —
 Gån i frid; och sofven fött, och glädens
 At jag somnat leende, som J.

DEN ÖFVERGIFNA.

Le uti din moders sköt, *minore.*
 Späda, svaga, öfrig blifna!
 Blicka, leende och föt,
 Hugnad åt den öfvergifna!

Le uti din ofkulds dröm: *major.*
 Det blir nog din tid att gråta,
 Nog din tid att svag och öm,
 Dig åt forgen öfverlåta!

Honom, som ofs bortglömt har, *min.*
 Få vi aldrig mer tillbaka:
 Du har icke någon far —
 Jag har icke någon maka.

Le när från din mor och vän *maj.*
 Du ser heta tårar strömma!
 Du har dock en tillflyckt än:
 Jag kan ej min dotter glömma.

O natura

O natur, som mild och god
Tröst för hvarje smärta delar!
Gif åt henne kraft och mod,
Att hon ej sitt mål förfelar.

min.

Och, Förfyn, om ännu dig
Täcks att faderligen aga,
Lät din vrede drabba mig,
Men förskona denna svaga.

maj.

SPINNVIS A.

Efter Voss.

Flicka, spinn, och laga så
Brudgumsväfven färdig,
Att deß trå
Blifva må
Fin och jämn och händig.

Spinn, och snällt din fyfsla gör
I din varma koja;
Le, och hör
Utanför
Nordanvinden floja!

Flickor,

Flickor, under skämt och fång,
Ledsnaden förjagen!

Allt för lång

Mången gång

Blir Er eljest dagen.

Glätting! sjolla du och le
Tryggt i ungdomsvåren!

Tids nog, se!

Komma de

Defsa kloka åren.

Snart skall trög och alfvarsam
Du som gumma spinna;
Längre fram
Kyfs och glam,
Och all luft försvinna.

Säg din spindelfina trå;
 Stoja mindre, Lotta!
 Lär dig då
 Att förfstå
 Vara glad med måtta!

13.

VILHELMS MAK.

Sen du glad som solen
 Lyft mitt öga opp,
 Tills af nattfiofen
 Fylls phatenens hopp:
 O min vän, hur stunden
 Rymmer, ljuf och snar!
 Lik en fläkt ur lunden
 Doftrar den, och far. :;

Lugnt mitt lif förrinner
 I din vishets skygd.
 Nya krafter vinner
 Af ditt mod min dygd.
 Dubbelt är hyart nöje,
 Deladt med en vän!
 Från din blick mitt löje
 Strålar nytt igen. :;

C

Ser

Ser jag molnen ila
Öfver kullens topp,
Der vi, i vår hvila,
Skåda himlens lopp;
Hör jag åskan bullra
Med en plötfelig vind:
Trygg emot din skuldra
Lutar jag min kind. ∴

Ack! förrän du stämde
Mina känslors språng:
Hur ett löf mig skrämde
I min skygga gång.
I hvar menlös tanka
Skalf jag för ett fel:
Lik en ofödd ranka
För hvar vind ett spel. ∴

Till nytt väfen buren,
Vilhelm, i din famn,
Ser jag i naturen
Nu en gudahamn,

Som

Som mig vänligt vinkar,
 Efter dældens dans,
 Dit, der stjernen blinkar,
 Med odödlig glans. :|:

Ack! jag kom med tårar
 Från hvar präktig lek;
 Och för höga dårar,
 Som för gudar, vek;
 Tills du böd mig världen
 I defs hemdräkt se,
 Och åt platta flården
 Under purpurn le. :|:

Ej för människor flygga,
 Tjufta ej af dem:
 Vi vår fällhet bygga
 Inom eget hem.
 Kärleken och Friden
 Följa dit vår stig.
 Deras vingar Tiden
 Klipper bort åt sig. :|:

Mot hvar blindt förveten
 Lustas lönska magt
 Står Förnöjsamheten
 Vid vår dörr på vakt.
 Vänskapen blott språke
 Hos oss glad och fri.
 Våra fönster åke
 Fäfangan förbi. ::

Hur än stormen hviner
 Lugnar den likväl.
 Från ditt öga skiner
 Klarhet i min själ.
 O min vän, min maka!
 Hvilken himmelsk tiöft,
 I din famn att skaka
 Qvalen ur mitt bröst. ::

Hväfse fina pilar
 Tadel, forg och harm.
 Vilhelms maka hvilar
 Örörd vid hans arm.

Kring

Kring hans flam sig lindar
 Mina blommors ked:
 Blott med honom, vindar,
 Bryten J mig ned. :;

EN EREMIT,

som gräfvat sin graf,

Jag bygger mig en kammare,
Der inga tårar rinna,
Hvars dörr är stängd för sorgerne,
Och dit ej stormar hinna,

Om det är vinter eller vår,
Om dundrets knallar höras,
Om fältet höljdt af drifvor står,
Skall dock min fömn ej störas,

Men onda drömmar äfven der
Den elake än äger:
Guds änglars skara svärfvar här
Omkring den godas läger,

En

En gång — det hoppet ej bedrar —
 Skall dödens boja brytas,
 Och grafvens mörka, kulna dar
 I evigt ljus förbytas.

DET NYA EDEN.

Ö! hyars höjder att bekransa
Edens Änglavakt blef satt,
Dem de Salige omdansa
I en evig sommarnatt:
Natt, lik Elfvornas på Fjällen,
Der i snön med rofenglans
Mötas Morgonen och Qvällen
Och förgylla deras dans!

Hvilken svanesång i töknen,
Der din helgedom är skymd,
Nalkas hän ur vinteröknen,
Öfver evighetens rymd,
Till den vafs, som sakta väger
Öfver silfverurnans skum,
Kring ditt lugna rosenläger,
Andars tyfta hvilorum!

Ha!

Ha! hvad rysningar, färljufva!
 Själen i din skugga får;
 Der hon, vinkad af en Dufva,
 Genom cedernatten går,
 Går till ätherklara frömmen,
 Stiger i dess guldsand ner,
 Döps — och vaknande ur drömmen
 Sig i Saligheten ser.

I den blånande christallen
 Hvilka hunder spegla sig!
 Eya ej, då du var fallen,
 Eden sken få bakom dig.
 Der, hvad gyllne skyar glimma!
 Ej så sköna, sägo dem,
 Vid Melsiä flöddlotinna,
 Herdarne i Bethlehem.

Hell dig! der du går ur badet
 Lik en daggig stjerna opp,
 Sväfvat lätt som rosenbladet,
 Andas som på Alpens topp.

C. 5

Salig,

Salig, salig känn dig vorden;
 Känn, hvad tyngd ifrån dig föll
 Af det stoft, dig följt från Jorden
 Som din pilgrimskrud behöll.

Flyg! och högt i molnfri dager
 Din ej bundna vinge rör.
 Sänk dig sen i bergets lager,
 Der du då ur grottan hör;
 Der den helga Vishets källa
 Du ur djupets kalla grus
 Ser bland Amaranther välla —
 Träng dit in, och drick der ljus.

Drick — och häpen, som när Vilden
 Speglar sina anletsdrag,
 Möt i hvarje perla bilden
 Af ditt oomhöljda Jag.
 Se din skepnad såsom Månens
 Tändas; se ditt anlete
 Stråla såsom Gudafonens,
 Såsom Morgonsolens le.

Drick

Drick — och se: med fina throners
 Sina pyramiders pragt,
 Sina blodbestänkta zoners,
 Sina grufvors tigervakt,
 Jorden, lik en bubbla, glindrar
 Och försvinner — men en tår,
 Gjuten på din urna, — tindrar
 Länge, innan han förgår.

Drick — och med den nya tjusning
 Nya änglasonnen ge,
 Hör den Opraparkens fusning,
 Och defs trollgestalter se!
 Se den stege, Änglar bringar
 Opp till Himmels portal!
 Hör, hvad gudagladje klingar
 Ur defs hastigt öppna fal!

Men dig vinkar redan kullen,
 Som bekrönt med gyllne frukt
 Snögar ner i svarta mullen
 Blommor af förtrollad lukt;

Der

Der af små cheruber brytes
 Löf, som droppar silfverglans,
 Ifrån lifflens träd, och knytes
 Din ovälsneliga krans.

Seger! seger! segervinning!
 Ropas topp till topp ikring:
 Der du går med kranfad tioning
 I de Sällas jubelering.
 Känn, hvad himlasvalka följer
 Deras rosenvingars slag.
 Se ett flor af månken höljer
 Deras dansande behag.

Ha! hvad vistar liljestängeln
 Der i högsta Palmens topp?
 Bars hon hit af Judaengeln
 Ur det fallna templet opp,
 Denna konungliga lyra,
 Som i dödliga bröft
 Stillade en Saulisk yra
 Ingöt helgelse och tröst?

Hör!

Hör! odödlig är dets stämma!
 Hör! hvad salig melodi,
 Som ej dårars löjen hämma,
 Ej förtrycktas klagoskri,
 Spelas der af himlavinden! —
 Medan, lik en andes kyfs,
 Fläkten fusar dig på kinden,
 Der med änglagrát du lys.

Tills på högre, högre vingar,
 Arfving till oändligt hopp!
 Du åt allmagtsthronen svingar,
 I det gudaskenet opp:
 Der, att höra millioner
 Spherers sammanflämnda ljud,
 Och i tuserde äoner
 Saligen beskåda Gud!

V I S A.

Salig Farbror Marcus Gräl
 En bland Söderteljes Vifa,
 Rådman till båd' kropp och själ,
 Har förtjent sin egen Vifa.

Gubben värkligt var unik,
 Tjente upp sig ifrån Spaden
 Ingen Rådman var så rik
 Uti hela vida Staden.

Till hans rikdom var väl skull'n
 Att hans hustru spann få träget,
 Och hans hus precis vid Tull'n
 Var för Skjuts så väl beläget.

Ockfå var han juft en Träl,
 Flackade i Skjuts eländigt,
 Låg med Hållkarln jämt i gräl,
 Men som Rådman vann han ständigt.

Annars född till stora ting,
 Strök han jämt sin breda panna,
 Anfåg Stop för ingen ting
 Och för något knappt en kanna.

Ockfå fann han hvarje gång,
 Han gick hem till sin Agatha,
 Hvarje portgång allt för trång,
 Och för smal hvar enda gata.

Likväl var han ej bland dem
 Som sin dag på Källarn spilla;
 Ty hvar morgon klockan fem
 Gick han derifrån helt stilla.

Under

Under denna Promenad

Sjöng han tiden att förnöta:

"Nu går jag hem förnöjd och glad

"Att mina dyra pligter sköta."

Lyckligt anländ till sitt hus

Han på bammarn sagta rördö;

Ty han såg i fönstret ljus

Och Agathas spinnrock hörde;

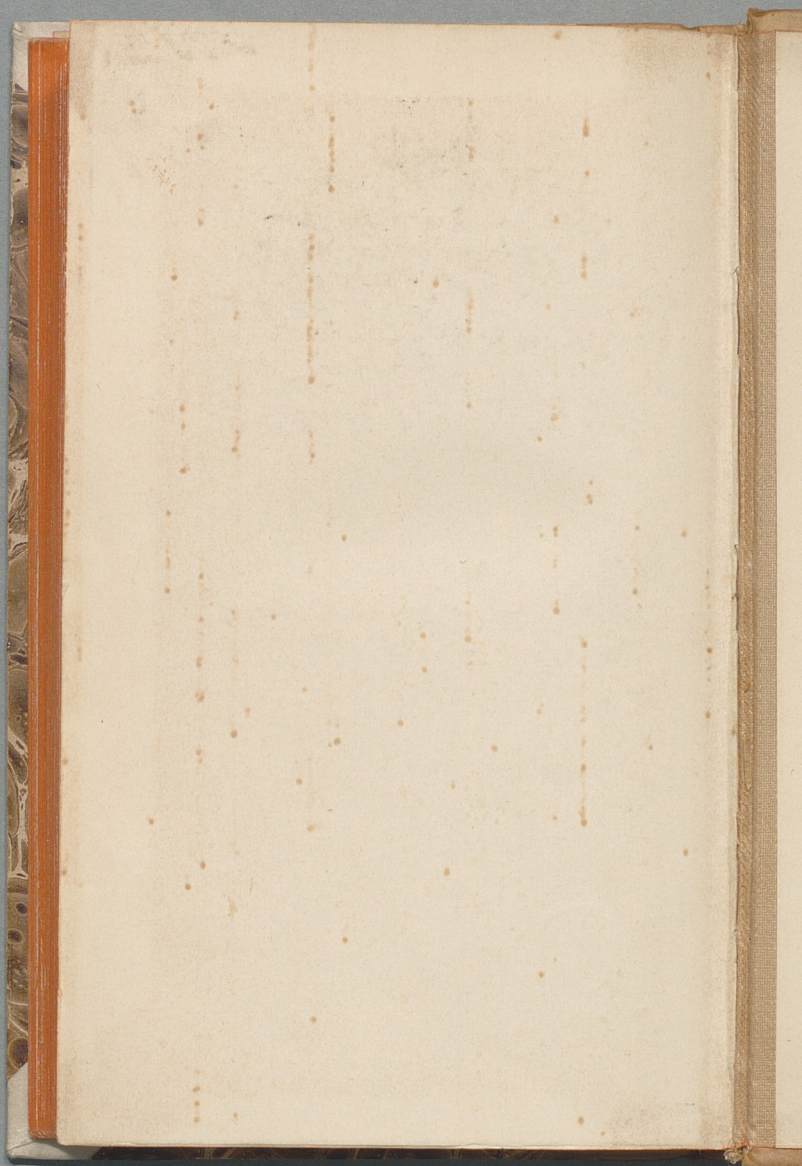
Där satt hon och Ipann så fränt

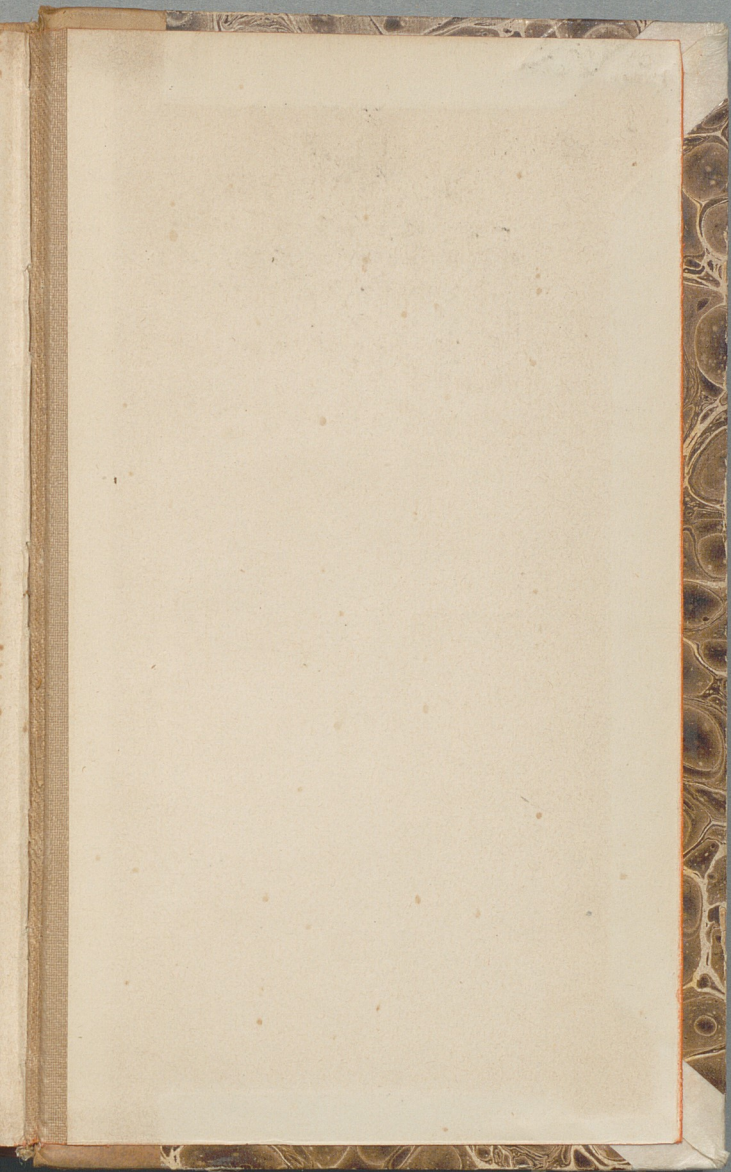
Gubben varfamt smög sig nära,

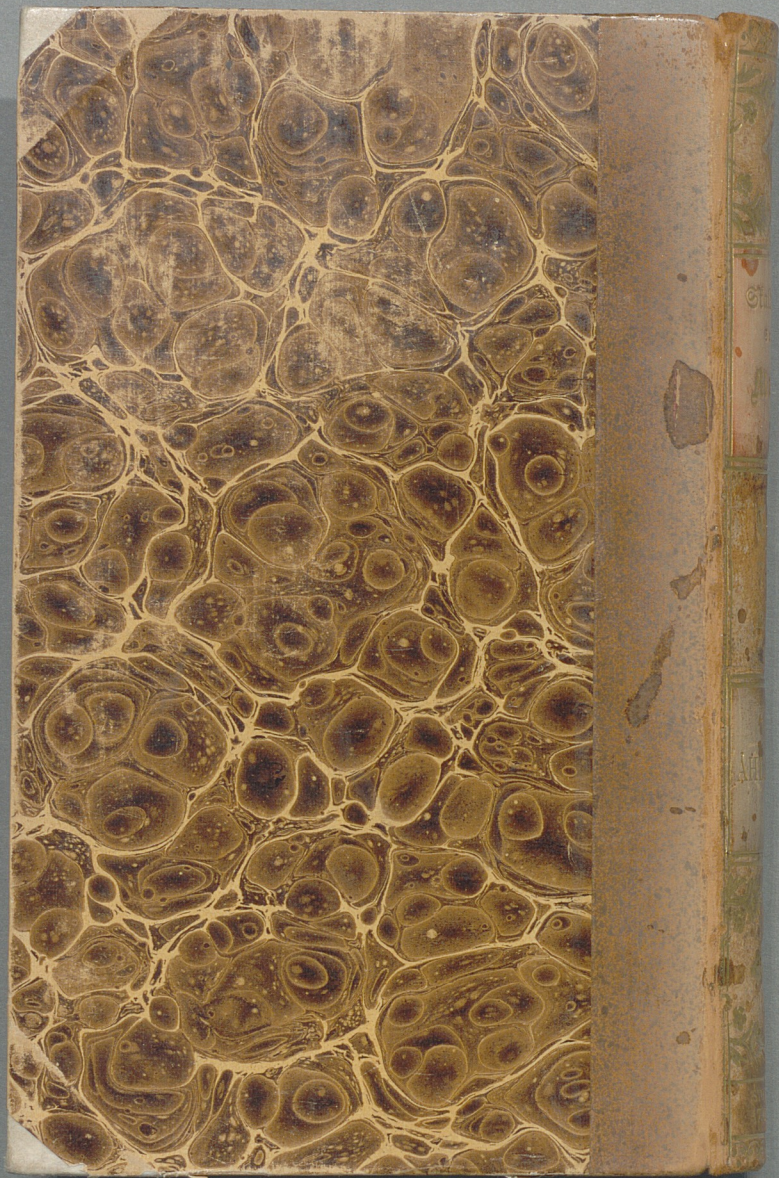
Gumman sjöng så fint och gällt:

"Vak up min själ gif åra!"









www.books2ebooks.eu